

JORDI VICENT

ELS MALS DEL VALÈNCIA

Di Stéfano ho té pelut

Durant els deu darrers anys el València ha socarrat catorze tècnics. Esportivament, el club mostra molts forats, uns grans forats. I ara Di Stéfano ha estat cridat com el miracle potencial en un equip a tocar de segona divisió.

Toni Mollà

«**Qui** fou el teu millor entrenador, i qui va ser-ne el pitjor? Sense cap dubte, Alfredo Di Stéfano era el millor... i també el pitjor dels que vaig tenir al València. Ell va donar a l'equip un bloc, un esquema, un esperit que ens féu capaços de guanyar títols; ell mateix, però, amb el seu caràcter, va trencar aquell bloc, aquell esperit, aquell esquema».

Amb aquestes diàfanes paraules definia Pep Claramunt la grandesa i la misèria de l'*home-futbol*, del nou entrenador del València C. F., en una entrevista en el núm. 3 d'EL TEMPS.

Ara: de la mateixa manera que és possible d'entendre el palmarès esportiu del període franquista de la història del Real Madrid sense la màquina Di Stéfano, tampoc no seriem objectius si oblidàsem que ell fou qui va fer del València un campió.

Tot començà la temporada 1970-71. El València, de la mà d'*El Pelao* —així el coneixen al club— es proclamava, més o menys miraculosament, campió de lliga a Sarrià. Valdez era

J. V. ALEXANDRE

Dalt, directiva del València, C. F. Baix, Alfredo Di Stéfano.

l'extrem esquerre d'aquella davantera formada per Sergio, Forment, Enric Claramunt i Pellicer. En la zona ampla, el major dels Claramunt, amb tiralínies en els peus, n'era el motor, i, darrere, una defensa corretjosa i

agressiva: Sol, Aníbal, Barrachina i Anton. El Barça quedava segon amb els mateixos punts. ¡Encara com tot quedava en casa!

En acabant, arribarien altres títols. S'acabà Claramunt, però arribà Bonhof, i Diarte, i Rep, i Solsona, i... Marito Kempes, «l'esquerra més famosa que València ha donat al món, després de la de Blasco Ibáñez», en afortunada descripció de J. V. Alexandre.

Di Stéfano, sens dubte, armà un equip, li imprimí personalitat, el féu témer pertot arreu. Amb tot, la màgia del seu futbol, la descomunal intel·ligència futbolística i els coneixements tàctics, anaven sovint units a una provocadora prepotència.

Han estat diversos els ex-jugadors del València que ens han confirmat una sospita: «Es un geni inigualable, però és un maleducat, un grosser, un dictador, un collonut de mil dimonis. Ell ho ha estat tot en el futbol, i encara ho sap fer tot a la perfecció. Llança un córner i duu la pilota allà on ha posat l'ull i, si tu no ho fas així, et diu burro, que t'ho deixes, que et dedi-

ques a una altra cosa. I això et fot, et desmoralitza. Voldria que tots fórem com ell, i això no pot ser».

Segons sembla, van ser problemes de *llengua i de geni* els que li feren deixar el València per segona vegada. I el Madrid. I ara, per a bé o per a mal, torna al València. I hi arriba de redemptor, d'*home-miracle*. A pocs mesos del final de la lliga, s'hi troba amb un grup de xicots que ni tan sols formen un equip i a tall d'agafar l'ascensor de baixada a la segona divisió.

Ell sap, però, que no té res a perdre. Sap, perquè conegué bé Raimundo Saporta, que quan un equip fluïxeja i la directiva decideix de canviar l'entrenador, «els socis deixen de cridar a la banqueta i la prenen amb la llotja presidencial». Els canvis d'entrenador no solen resoldre grans crisis. I encara menys la del València, que en els deu darrers anys ha socarrat catorze tècnics, a alguns dels quals sense ni tan sols deixar-los complir una temporada, com ara el mateix Valdez. En qualsevol cas, el seu contracte milionari és per dues temporades. Faena té, però, si no vol enfrontar-se l'any que ve amb el Barcelona Atlètic i amb el Sestao.

Un València que fa figa

Dimecres 29 de gener i dijous 30, Di Stéfano omplia de lloances i de felïços auguris els seu compatriota Valdez. Dilluns, després del 0-2 a favor de l'equip de Felipe González a Mestalla, *la Saeta* feia marxa arrere: «en el primer contacto con el equipo, en un encuentro de competición oficial, me he quedado extranado, pues la condición física deja mucho que desear». I hi afegia: «hay ganas de hacer las cosas bien y el entusiasmo no se les puede negar a los jugadores, pero sólo con entusiasmo no se va a ninguna parte; hace falta inteligencia».

La culpa, la té l'obrer. I, a més, falta matèria grisa. La llengua, *pibe*, ¡la llengua!

Valdez no és escriptor de novel·la negra ni cantant com Terry Venables, però ni Muñoz Pérez és Julio Alberto, ni Urruti és Schuster, ni Sixto és Marcos ni Carrasco. ¿Què podia fer l'home amb un equip que no pot fitxar un

bon jugador perquè té unes finances amb més forats que un colador i que ha de tirar mà de promeses de tercera divisió? Miracles, per ací, només n'ha fet Sant Vicent —i ens els creiem perquè parlava valencià.

Un bon conjunt, a banda l'entrenador, només es pot aconseguir de dues maneres: a colp de talonaris, com l'equip de la capital de Josep Guia o amb una política decidida de suport al planter i els equips del país, com la Real o el Bilbao. I el València, com

venir bons jugadors, però en un equip amb un esquema de joc acoblat. ¿Què hauria estat de jugadors com Calderé o Clos o Rojo en un València com l'actual? ¿I de Michel, Sanchis o el mateix Butragueno? Peons de brega, no res més. La imprudència dels directius del València fa fracassar així l'equip i els jugadors, tot alhora.

Di Stéfano ho té malament. Li caldrà imaginació, paciència, educació, treball, sort i alguna ajudeta del sanctoral autòcton. Pot provar de fer les

Un estadi que mostra, sovint, massa clarícies.

diu Lluís Aracil respecte de Catalunya, no és la història d'una decisió sinó d'una indecisió.

Kempes se n'anà perquè no li podien pagar el que demanava, i per portar Sánchez Torres s'haurà rascat la butxaca fins l'últim president de falla en una arrancada de patriotisme espanyol.

Per a conformar un equip, a base del planter, que no faça el ridícul en primera divisió, no n'hi ha prou amb jugadors de la Casa. Cal fer-los. Cal un Mestalla en segona divisió A, com el Barcelona Atlètic, i el Castilla, i el Bilbao Atlètic. El bot de tercera a primera no és gran, és una fossa impossible de salvar per a la majoria; un clot que ofega jugadors que podrien ser rendibles si tinguessen més experiència. I cal, a més, prudència. És massa responsabilitat individual i col·lectiva deixar el patró de l'equip en jugadors com ara Boro, Ferrando, Cuxart, Juárez o Sixto. Tots ells poden esde-

concentracions que tant li agraden al Puig, per veure si la Mare de Déu i l'esperit de Jaume I li ho tenen en compte. *Tot és possible en valencià*, com deien les tires de la campanya pro-llengua d'Alacant.

Donar confiança a un porter —i no cremar-ne un altre, com es féu amb Pereira i amb Manzanedo—, forjar una defensa menys alegre i més consistent, una línia de migcampistes —¡ai!— que rasege la pilota i tapone els contraatacs, i una davantera agressiva i imaginativa, resolutiva. ¿Veritat que és bona la recepta? Veges com t'ho fas, Alfredo; però, si no és així, ja saps, l'any que ve... al Miniestadi.

En qualsevol cas, la referència no pot ser Amèrica del Sud, sinó Europa. Mirem, si no, el Barça, amb el *pressing* britànic a tota màquina. I el Bilbao del gran Clemente. I la Real de Thorsak. ¿I el Madrid? El Madrid, com l'OTAN, narinan, narinan, narinan. Sort. □